

दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक चौपन्न

अंतकाळाचे प्रकटीकरण: समजून घेण्याकरिता दानियेलचा शोध

Jeff Pippenger

2024-01-18

आम्ही अलीकडील एका लेखाचा शेवट Prophets and Kings मधील एका उताऱ्याने केला होता, ज्यामध्ये सिस्टर व्हाइट यांनी हे ओळखून दिले की दानिएल “यिर्मयाहद्वारे भाकीत करण्यात आलेल्या सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाचा संबंध, देवाच्या पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणापूर्वी जावयाची आहेत असे स्वर्गीय दूताने दृष्टांतात जाहीर केलेल्या तेवीसशे वर्षांशी, समजून घेण्याचा” प्रयत्न करीत होता.

“आणखी एका दृष्टांताद्वारे भविष्यकाळातील घटनांवर अधिक प्रकाश टाकण्यात आला; आणि ह्या दृष्टांताच्या शेवटी दानिएलाने ‘एक पवित्र जन बोलत होता, आणि त्या बोलणाऱ्या त्या विशिष्ट पवित्र जनाने दुसऱ्या पवित्र जनाने म्हटले, ही दृष्टि किती काळपर्यंत असेल?’ असे ऐकले. दानिएल 8:13. ‘दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल’ (वचन 14), असे जे उत्तर देण्यात आले, त्याने त्याला गोंधळून टाकले. त्याने त्या दृष्टांताचा अर्थ जाणून घेण्यासाठी मनःपूर्वक शोध घेतला. यिर्मयाहद्वारे पूर्वकथित सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाचा, आणि देवाच्या पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणापूर्वी जावे लागतील असे स्वर्गीय दूताने दृष्टांतात जाहीर केलेल्या तेवीसशे वर्षांचा, परस्परसंबंध असलेला संबंध तो समजू शकला नाही. देवदूत गॅब्रिएलने त्याला अंशतः अर्थ सांगितला; तरीही, जेव्हा संदेष्ट्याने ‘ही दृष्टि ... पुष्कळ दिवसांसाठी असेल’ हे शब्द ऐकले, तेव्हा तो मूर्च्छित झाला. ‘मी दानिएल मूर्च्छित झालो,’ तो आपल्या अनुभवाविषयी नोंद करतो, ‘आणि काही दिवस आजारी होतो; नंतर मी उठलो, आणि राजाचे काम करू लागलो; आणि त्या दृष्टांती मी चकित झालो, परंतु कोणीही ती समजून घेतली नाही.’ वचने 26, 27.” Prophets and Kings, 553, 554.

मिलराइट लोकांनी त्यांनी जाहीर केलेल्या पायाभूत संदेशाचे संपूर्ण आकलन कधीच प्राप्त केले नाही. यहूदाच्या वंशातील सिंहाने “सात काळां” विषयी अधिक माहिती प्रदान करण्याचा प्रयत्न केला त्या वेळी, ते लाओदिकेयन अनुभवात प्रवेशले, आणि सात वर्षांनंतर त्यांनी “सात काळां”चा प्रकाश पूर्णपणे नाकारला. त्यांनी सत्तर वर्षे आणि तेवीसशे वर्षे यांचा पूर्ण परस्परसंबंध कधीच पाहिला नाही, ज्याचे समजून घेण्यासाठी दानियेलाने मनःपूर्वक प्रयत्न केला होता. दानियेल शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो.

भूमीने आपल्या शब्दांथांचा उपभोग घेणे हा त्या कराराचा भाग होता जो प्राचीन इस्राएलाला देण्यात आला होता, आणि ज्यामध्ये प्रत्येक सातव्या वर्षी भूमीच्या विश्रांतीचा आदेश समाविष्ट होता. त्या करारामध्ये सात वर्षांचे चक्र सात वेळा पुनरावृत्त होणे समाविष्ट होते. त्यामध्ये सात वर्षांच्या सात चक्रांच्या समाप्तीला (एकोणपन्नास वर्षे), ‘जुबिली’ म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या उत्सवकाळात, मालमत्ता व दास यांची मुक्तता आणि पुनर्स्थापना समाविष्ट होती. यहूदी या करारतत्त्वांच्या बाबतीत आज्ञाभंग करणारे ठरले, आणि 2 Chronicles मध्ये असे दर्शविले आहे की यिर्मया संदेष्ट्याने सांगितलेली सत्तर वर्षांची बंदिवासाची अवधि ही त्याआधीच्या चारशे नव्वद वर्षांच्या बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करीत होती. चारशे नव्वद वर्षांमध्ये, जर प्राचीन इस्राएलाने Leviticus 25 मध्ये मांडलेल्या करारातील निर्देशांचे पालन केले असते, तर त्या काळात एकूण सत्तर अशी वर्षे झाली असती ज्यांत भूमीने विश्रांती घेतली असती. बायबलनुसार एक वर्ष तीनशे साठ दिवसांचे असते, आणि तीनशे साठ दिवसांना सातने (“seven times”) गुणिले असता दोन हजार पाचशे वीस दिवस होतात.

सत्तर वर्षांचा कालावधी हा भूमीच्या विश्रांतीशी पूर्णपणे निगडित आहे, आणि ती विश्रांती “सात काळांशी” पूर्णपणे संबंधित आहे. दानियेल “देवाच्या पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणापूर्वी” असलेल्या “दोन हजार तीनशे वर्षांशी” “सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाचा” “संबंध समजून घेण्याचा” प्रयत्न करीत होता. म्हणून तो “chazon” दर्शन आणि “mareh” दर्शन यांतील संबंध समजून घेण्याचा प्रयत्न करीत होता. लेवीयव्यवस्था पंचविस व छब्बीस मधील भूमीच्या

विश्रांतीचा आणि यिर्मयाने उल्लेख केलेल्या सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाचा स्वीकार केल्याशिवाय तो संबंध समजणे अशक्य आहे. जर तुम्ही “सात काळ” हे भविष्यवाणीतील दोन हजार पाचशे वीस वर्षांचा कालावधी दर्शवितात, यावर विश्वास ठेवत नसाल, तर तुम्ही स्वतःला शेवटच्या दिवसांत दानियेलाने प्रतिनिधित्व केलेल्यांपासून दूर करता. मिलराइट लोकांचा विश्वास होता की “सात काळ” ही एक कालभविष्यवाणी होती, परंतु अॅडव्हेंटिझम आता तसे मानत नाही.

दानिएल, इतर सर्व संदेश्यांप्रमाणे, जगाच्या शेवटी असलेल्या देवाच्या लोकांचे चित्रण करतो, आणि सिस्टर व्हाइट यांनी सत्तर वर्षे (“सात काळ”) आणि तेवीसशे वर्षे यांतील संबंध समजून घेण्याच्या त्याच्या इच्छेविषयी केलेल्या टिप्पणींमधून, शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या लोकांमध्ये असावयाची इच्छा दर्शविली जाते. पूर्वीच्या लेखांमध्ये जसे नमूद केले गेले आहे, तसे 1843 आणि 1850 च्या चार्टावर दर्शविलेली अशी एकही सत्ये नाहीत की जी सिस्टर व्हाइट यांच्या लेखनात थेटपणे (पुन्हा पुन्हा) समर्थित केलेली नाहीत.

शेवटच्या दिवसांच्या मध्यरात्रीच्या हाकेमध्ये मिलरची रत्ने दहापट अधिक तेजाने प्रकाशतील, आणि असे करताना ती रत्ने अॅडव्हेंटिझमच्या कुमारींसाठी अंतिम परीक्षेचे प्रतिनिधित्व करतात. ती रत्ने म्हणजे हबक्कुकच्या पट्टिकांवर दर्शविलेली पायाभूत सत्ये, आणि मिलरच्या खोलीच्या मध्यभागी असलेल्या मेजावर ठेवलेल्या पेटीतील रत्ने होत. पायाभूत परीक्षा हीच अंतिम परीक्षा आहे; परंतु त्याचप्रमाणे भविष्यवाणीच्या आत्म्याचा अधिकारही आहे. मिलरच्या स्वप्नात रत्नांद्वारे प्रतिरूपित करण्यात आलेली पायाभूत सत्ये नाकारणे म्हणजे एकाच वेळी भविष्यवाणीच्या आत्म्यालाही नाकारणे होय.

“सैतानाची अगदी शेवटची फसवणूक ही देवाच्या आत्म्याची साक्ष निष्फळ करण्याची असेल. ‘दृष्टान्त नसता लोक नाश पावतात’ (नीतिसूत्रे 29:18). सैतान कुशलतेने, निरनिराळ्या प्रकारांनी आणि विविध माध्यमांद्वारे, देवाच्या उरलेल्या लोकांचा खऱ्या साक्षीवरील विश्वास डळमळीत करण्याचे कार्य करील. तो लोकांना भरकटविण्यासाठी बनावट दृष्टान्त आणील, आणि खोट्याची सत्याशी अशी मिसळ करील की लोकांना इतकी घृणा वाटेल की ‘दृष्टान्त’ हे नाव धारण करणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीकडे ते अतिरेकाच्या एका प्रकाराप्रमाणे पाहतील; परंतु प्रामाणिक आत्म्यांना खोटे आणि खरे यांची तुलना करून त्यांतील फरक ओळखता येईल.” Selected Messages, volume 2, 78.

आता आपण १७९८ पासून १८४४ पर्यंत मिलेराइटांच्या इतिहासात घडलेल्या ज्ञानवृद्धीविषयी विचार करित आहोत; परंतु आपण हेही ओळखत आहोत की, त्यांच्या भविष्यवाणीविषयक अनुप्रयोगांमध्ये मिलेराइट बरोबर असले, तरी ज्या इतिहासात त्यांना उभे करण्यात आले त्या इतिहासामुळे ते मर्यादित होते. आता आपण शेवटच्या दिवसांत आहोत, आणि अॅडव्हेंटिझमच्या अंतिम पिढीत (चौथ्या) आहोत. या कालखंडात, अॅडव्हेंटिझमला परंपरा व रूढी (बनावट दागिने) यांनी इतके संस्कारित केले आहे की, त्याला मूळ पायाभूत सत्ये कोणती होती हेच आता ठाऊक राहिलेले नाही. ती सत्ये कोणती आहेत हे न कळल्यामुळे, अॅडव्हेंटिझमला त्या सत्यांचे महत्त्व समजण्यास अडथळा निर्माण होतो, आणि त्या सत्यांचे संरक्षण व जतन करण्यासाठी वारंवार दिलेल्या आज्ञा निरर्थक ठरतात.

उलाई नदीच्या दर्शनाविषयी गॅब्रिएलच्या अर्थस्पष्टीकरणात आपण पुढे जाण्यापूर्वी, मूलभूत सत्ये आणि भविष्यवाणीच्या आत्म्याच्या अधिकाराशी संबंधित काही समर्पक मुद्द्यांचा आपण विचार करू. आधुनिक धर्मशास्त्रज्ञ असा युक्तिवाद करतात की पुढील उतारा हे दर्शवितो की बायबलमधील सर्वात दीर्घ कालविषयक भविष्यवाणी तेवीसशे वर्षांची आहे.

ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनावेळी ‘राज्याच्या सुवार्तेचा’ प्रचार करणाऱ्या शिष्यांचा जो अनुभव होता, त्याच्याशी समांतर असा अनुभव त्याच्या दुसऱ्या आगमनाचा संदेश जाहीर करणाऱ्यांच्या अनुभवात दिसून आला. जसे शिष्य बाहेर जाऊन, ‘काळ पूर्ण झाला आहे, आणि देवाचे राज्य जवळ आले आहे,’ असे प्रचार करित होते, तसेच मिलर आणि त्याचे सहकारी यांनी बायबलमध्ये दर्शविलेला सर्वात दीर्घ आणि अंतिम भविष्यसूचक कालावधी संपत आला आहे, न्यायनिवाडा जवळ आला आहे, आणि अनंतकाळचे राज्य प्रस्थापित होणार आहे,

अशी घोषणा केली. वेळेसंबंधी शिष्यांचा प्रचार दानियेल 9 मधील सत्तर आठवड्यांवर आधारित होता. मिलर आणि त्याच्या सहकाऱ्यांनी दिलेल्या संदेशात दानियेल 8:14 मधील 2300 दिवसांची समाप्ती जाहीर करण्यात आली, ज्यांपैकी सत्तर आठवडे हा एक भाग आहेत. या दोघांचाही प्रचार त्याच एका महान भविष्यसूचक कालावधीच्या वेगवेगळ्या भागाच्या पूर्णतेवर आधारित होता.

“पहिल्या शिष्यांप्रमाणेच, विल्यम मिलर आणि त्यांचे सहकारी यांनीही, त्यांनी जो संदेश वाहून नेला त्याचा आशय पूर्णपणे समजून घेतला नव्हता. मंडळीत दीर्घकाळापासून रूढ झालेल्या चुका यांमुळे त्यांना भविष्यवाणीतील एका महत्त्वपूर्ण मुद्द्याचा योग्य अर्थ लावता आला नाही. म्हणून, जरी त्यांनी देवाने त्यांच्यावर जगाला देण्यासाठी सोपविलेला संदेश जाहीर केला, तरी त्याच्या अर्थाविषयीच्या गैरसमजामुळे त्यांना निराशा सहन करावी लागली.” The Great Controversy, 351.

त्या उताऱ्यात असे म्हटले आहे की, “मिलर आणि त्याचे सहकारी यांनी जाहीर केले की बायबलमध्ये दृष्टिपथात आणलेला सर्वात दीर्घ आणि अंतिम भविष्यसूचक कालखंड संपुष्टात येण्याच्या बेतात होता,” आणि धर्मशास्त्रज्ञ असा दावा करतात की सर्वात दीर्घ आणि अंतिम भविष्यसूचक कालखंड म्हणजे तेवीसशे वर्षे होय. पुढे ते असा दावा करतात की त्या उताऱ्यात सिस्टर व्हाइट ह्याच गोष्टीची ओळख करून देत आहेत; कारण, त्यांच्या म्हणण्यानुसार, त्या थेट तेवीसशे वर्षांच्या कालखंडालाच उद्देशून बोलत आहेत. सत्तर वर्षे आणि तेवीसशे वर्षांच्या कालखंडातील कोणताही संबंध त्यांना दिसत नाही. दानिएल समजून घेण्याचा प्रयत्न करित होता त्या प्रकाशाबद्दल ते आंधळे आहेत.

एलेन व्हाइट या मिलरार्ईट होत्या, आणि 1843 च्या अग्रदूत चार्टवर तसेच F. D. Nichols यांनी प्रकाशित केलेल्या 1850 च्या अग्रदूत चार्टवर ठेवण्यात आलेले संदेश त्यांना ज्ञात होते. Nichols यांनी तयार केलेला 1850 चा चार्ट, जेम्स आणि एलेन व्हाइट हे Nichols यांच्यासमवेत राहत असतानाच, त्याच काळात Nichols यांच्या घरी तयार करण्यात आला होता. त्या दोन्ही चार्टवर दर्शविण्यात आलेला बायबलमधील सर्वात दीर्घ भविष्यसूचक कालखंड हा दोन हजार तीनशे वर्षांचा नसून, तो लेवीयव्यवस्था 26 मधील “सात काळ” हा आहे.

मागील उतारा हा तेवीसशे वर्षे ही सर्वात दीर्घ आणि अंतिम भविष्यसूचक कालावधी असल्याची प्रेरित ओळख आहे, असा दावा करणे म्हणजे सिस्टर व्हाइट यांच्या लेखनालाच परस्परविरोधी ठरविणे होय. जर त्या या उताऱ्याविषयी धर्मशास्त्रज्ञांचा दावा जसा आहे तसा विश्वास ठेवत असतील, तर मग त्या “सात वेळा” यांना समर्थन देणाऱ्या चार्टांना मान्यता देतात, याचा अर्थ काय?

“मी पाहिले आहे की 1843 चा तक्ता परमेश्वराच्या हाताने निर्देशित करण्यात आला होता, आणि त्यात बदल केला जाऊ नये; त्या आकडेवारी त्याच्या इच्छेनुसारच होत्या; त्याचा हात त्यावर होता आणि त्याने काही आकड्यांतील एक चूक झाकून ठेवली होती, जेणेकरून त्याचा हात दूर होईपर्यंत कोणीही ती पाहू शकले नाही.” Early Writings, 74.

जे लोक आपल्या परंपरा आणि कपोलकल्पित कथा टिकवून ठेवू इच्छितात, ते असा युक्तिवाद करू शकतात की 1843 च्या चार्टवर, “सात वेळा” या चुकीवर प्रभुने आपला हात ठेवला होता, जोपर्यंत त्याने नंतरच्या काळी आपला हात काढून घेतला नाही. त्या गृहीतकातील अडचण अशी आहे की, प्रभुने आकड्यांवरून आपला हात कधी काढून घेतला हे सिस्टर व्हाइट यांनी स्पष्टपणे ओळखून दिले आहे; त्याचा हात 22 ऑक्टोबर 1844 पूर्वी, पहिल्या निराशेनंतर लगेचच काढून घेतला गेला होता. त्या घटनेविषयीच्या तिच्या साक्षीमध्ये, दुरुस्त करण्यात आलेली चूक ती स्पष्टपणे दर्शविते, आणि हे उघड आहे की ती चूक “सात वेळा” नव्हती.

“जे विश्वासू, निराश झालेले लोक, ज्यांना त्यांचा प्रभू का आला नाही हे समजू शकले नाही, त्यांना अंधारात सोडले गेले नाही. पुन्हा त्यांना भविष्यसूचक कालखंडांचा शोध घेण्यासाठी त्यांच्या बायबलकडे नेण्यात आले. आकड्यांवरील परमेश्वराचा हात दूर करण्यात आला, आणि चूक स्पष्ट करण्यात आली. त्यांनी पाहिले की भविष्यसूचक कालखंड 1844 पर्यंत पोहोचत होते, आणि हेच पुरावे, जे त्यांनी भविष्यसूचक कालखंड 1843 मध्ये संपले असे दाखविण्यासाठी मांडले होते, तेच हे सिद्ध करित होते की ते 1844 मध्ये समाप्त होणार होते.”

जेव्हा प्रभूचा हात “आकृत्यांवरून दूर करण्यात आला, आणि चूक स्पष्ट करण्यात आली,” तेव्हा त्यांनी मग ओळखले की “इ.स. १८४३ मध्ये भविष्यवाणीतील कालखंड समाप्त झाले असे दाखविण्यासाठी त्यांनी सादर केलेलाच तोच पुरावा, प्रत्यक्षात ते इ.स. १८४४ मध्ये समाप्त होतील हे सिद्ध करित होता.” जे भविष्यवाणीतील कालखंड प्रथम इ.स. १८४३ मध्ये समाप्त होतील असे मानले गेले होते, ते १८४३ च्या चार्टवर दर्शविलेले आहेत; आणि तोच तो चार्ट होता, ज्याचा उपयोग मिलराइटांच्या तीनशे प्रचारकांपैकी प्रत्येकाने केला. त्या चार्टवर दर्शविलेले, आणि इ.स. १८४३ मध्ये समाप्त झाले असे मानले गेलेले भविष्यवाणीतील कालखंड म्हणजे दानियेल अध्याय आठ, वचन चौदा येथील दोन हजार तीनशे वर्षे, लेवीय अध्याय सव्वीस येथील दोन हजार पाचशे वीस वर्षे, आणि दानियेल बारा येथील एक हजार तीनशे पंचेचाळीस वर्षे. पहिल्या निराशेनंतर प्रभूने त्या चुकीवरून आपला हात दूर केला, आणि त्यानंतर मिलराइटांनी ओळखले की भविष्यवाणीतील कालखंडांचा शेवट इ.स. १८४३ मध्ये होतो असे दर्शविणारा तोच पुरावा, प्रत्यक्षात ते कालखंड इ.स. १८४४ मध्ये समाप्त झाले हे सिद्ध करित होता.

१८५० चे आलेख १८५० मध्ये तयार करण्यात आले, आणि जानेवारी १८५१ मध्ये विक्रीस उपलब्ध झाले. एलेन व्हाईट यांनी नोंदविले की, १८४३ च्या आलेखाबाबत त्यांनी जसे नोंद केले होते, त्याप्रमाणे हे आलेखही हबक्कूकच्या भविष्यवाणीची एक पूर्तता होते. त्या आलेखातही लेवीय पुस्तक अध्याय २६ मधील “सात काळ” हा सर्वात दीर्घ भविष्यसूचक कालखंड म्हणून दर्शविण्यात आला होता.

“मी पाहिले की भाऊ निकॉल्स यांनी प्रकाशित केलेल्या त्या चार्टच्या प्रकाशनकार्यामध्ये देव होता. मी पाहिले की बायबलमध्ये या चार्टची एक भविष्यवाणी आहे, आणि जर हा चार्ट देवाच्या लोकांसाठी अभिप्रेत असेल, तर तो एकासाठी जितका पर्याप्त आहे तितकाच तो दुसऱ्यासाठीही आहे; आणि जर एखाद्यास मोठ्या प्रमाणावर नव्याने रंगविलेला चार्ट आवश्यक असेल, तर तो सर्वांनाच तितकाच आवश्यक आहे.” Manuscript Releases, खंड 13, 359.

सिस्टर व्हाइट यांनी मिलराइट लोकांनी “बायबलमध्ये दर्शविण्यात आलेला सर्वात दीर्घ आणि शेवटचा भविष्यसूचक कालखंड समाप्त होण्याच्या बेतात असल्याचे जाहीर केले,” या वस्तुस्थितीचा केलेला उल्लेख अचूक आहे, कारण त्यांनी तसेच केले. “सर्वात दीर्घ” “भविष्यसूचक कालखंड” म्हणजे तेवीसशे वर्षे होत, असा दावा करणे म्हणजे सिस्टर व्हाइट यांच्या साक्षीलाच तिच्याच विरोधात, तसेच ऐतिहासिक नोंदींच्याही विरोधात वळविणे होय. त्या दंतकथेवर विश्वास ठेवणे म्हणजे असत्यावर विश्वास ठेवणे होय; आणि शेवटच्या दिवसांत जे असत्यावर विश्वास ठेवण्याची निवड करतात, ते तसे करतात कारण त्यांना सत्यावर प्रेम नसते.

येशूने क्रूसावरील दुःखातून जाण्यासाठी स्वतःला एखाद्या प्रकारच्या दैवी संवेदनाहारी संरक्षणाने चमत्कारिक रीतीने सुरक्षित केले नव्हते. येशूने दैवी दुःखाने दुःख भोगले, जे त्याच्या कोणत्याही सृष्टीला सहन करता येईल त्यापेक्षा कितीतरी अधिक होते. तरीही मानवजातीची निर्मिती त्याच्या प्रतिमेत करण्यात आली, आणि प्रेरित लेखन हे ओळखते की मानवजातीने जसा तो जिंकला तसा जिंकायचे आहे. ख्रिस्ताला क्रूसावरील दुःख सहन करण्यास ज्यामुळे सामर्थ्य मिळाले, तो एक गुणधर्म त्याच्याकडे होता, आणि तोच गुणधर्म मानवजातीकडेही आहे.

आपल्या विश्वासाचा कर्ता व पूर्णकर्ता येशूकडे लक्ष लावून पाहू या; ज्याने आपल्या पुढे ठेवलेल्या आनंदासाठी लज्जा तुच्छ मानून क्रूस सहन केला, आणि देवाच्या सिंहासनाच्या उजव्या बाजूस जाऊन बसला आहे. इब्री 12:1.

येशूने क्रूसावरील दुःखे सहन केली, कारण त्याच्या समोर एक ध्येय ठेवलेले होते; आणि आपण त्याच्या प्रतिमेत निर्माण केलेले असल्यामुळे, आपणही ध्येयांनी प्रेरित होणारे प्राणी आहोत. हे आपल्या रचनेचाच एक भाग आहे. जर आपल्याला असे मानण्यास प्रवृत्त केले गेले असेल की अॅडव्हेंटिझमच्या पायाभूत तत्वांना समजून घेणे महत्त्वाचे नाही, तर तेच कार्य करण्याची आपल्यात कोणतीही प्रेरणा राहणार नाही. त्या लाओदीकेयाच्या अवस्थेवर मात करण्यासाठी पवित्र आत्म्याद्वारे जागृत केली जाऊ शकणारी एकमेव दैवी प्रेरणा म्हणजे सत्यावरील प्रेम. सत्यावरील हे

प्रेम आपल्या खाजणाऱ्या कानांना शांत करण्यासाठी रचलेल्या सोप्या रूढी आणि परंपरांच्या उपलब्धतेमुळे कसोटीला लागेल. जर, आपल्या लाओदीकेयाच्या सुखसोयीत, सत्य स्वतःसाठी समजून घेण्याची आपल्यात इच्छा नसेल, तर आपण नाश पावू. आज अॅडव्हेंटिझम याच ठिकाणी उभा आहे.

दानीएल हा शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या लोकांचा एक नमुना आहे, जे भविष्यवाणीच्या वचनाद्वारे सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाचा आणि तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीचा परस्परसंबंध समजून घेण्याचा प्रयत्न करित आहेत. तेवीसशे वर्षांची भविष्यवाणी ही सर्वात दीर्घ आणि अंतिम भविष्यसूचक कालावधी आहे, असे मानणे म्हणजे अॅडव्हेंटिझमच्या मूलभूत सत्यांना नाकारणे होय, आणि त्याच वेळी Spirit of Prophecy च्या अधिकारालाही नाकारणे होय. मिलराईटांनी जेव्हा सर्वात दीर्घ आणि अंतिम भविष्यसूचक कालावधी मांडला, तेव्हा तो तेवीसशे वर्षांचा होता, असा दावा करणे म्हणजे ऐतिहासिक नोंदीस नाकारणे होय.

“भविष्याबद्दल आम्हाला कशाचीही भीती बाळगण्याचे कारण नाही, फक्त इतकेच की, प्रभुने आम्हाला ज्या मार्गाने चालविले आहे, आणि आमच्या गतइतिहासात त्याने दिलेल्या शिक्षणाला आपण विसरलो, तर.” Life Sketches, 196.

गॅब्रिएल दानियेलाला “मारेह” आणि “खाझोन” या दोन्ही दर्शनांचे आकलन देण्यासाठी आला, आणि जरी त्या दोन्ही दर्शनांचा भविष्यसूचक संबंध स्पष्टपणे होता, तरी त्याने दानियेलाला ती दोन दर्शने मनाने वेगळी ठेवण्याची सूचना केली. त्या दर्शनात बायबलमधील भविष्यवाण्यांतील सातवा आणि आठवा अध्याय यांतील राज्यांचा समावेश होता, जे दुसऱ्या अध्यायातील त्याच राज्यांचे पुनरुच्चारण व विस्तार होते. त्या माहितीत स्वर्गीय संवादाचाही समावेश होता, ज्यात एक दर्शन देवाच्या पवित्रस्थानाचे व त्याच्या लोकांचे तुडविले जाणे असे दर्शवित होते, आणि दुसरे दर्शन लोक व पवित्रस्थान यांच्या पुनर्स्थापनेच्या कार्याविषयी होते.

गॅब्रिएलने तो अर्थ स्पष्ट केला, जो शेवटी मिलराईटांनी घोषित केलेल्या संदेशाचा केंद्रबिंदू ठरला, तेव्हा त्या दोन्ही दर्शनांमध्ये एक संबंध अस्तित्वात होता; तो अर्थाची मानसिक पृथक्करण करण्याची आज्ञा पूर्ण करणाऱ्यांनी लक्षात घ्यावा. त्या भेदांपैकी एक भेद अशा दोन शब्दांनी दर्शविला जातो की ज्यांचा अनुवाद दोन्ही ठिकाणी “ठरविलेले” असा केला गेला आहे.

तुझ्या लोकांवर व तुझ्या पवित्र नगरावर सत्तर आठवडे नेमले गेले आहेत, अपराधाचा शेवट करण्यासाठी, पापांचा अंत करण्यासाठी, अधर्माबद्दल प्रायश्चित्त करण्यासाठी, चिरंतन नीतिमत्त्व आणण्यासाठी, दर्शन व भविष्यवाणी यांवर शिक्का मारण्यासाठी, आणि परमपवित्राला अभिषेक करण्यासाठी. म्हणून जाणून घे व समजून घे, की यरुशलेम पुनर्स्थापित करण्याची व बांधण्याची आज्ञा निघाल्यापासून अभिषिक्त अधिपतीपर्यंत सात आठवडे आणि बासष्ट आठवडे होतील; अरुंद रस्ता व तट पुन्हा बांधला जाईल, तेही संकटमय काळात. आणि बासष्ट आठवड्यांनंतर अभिषिक्ताचा वध केला जाईल, पण स्वतःसाठी नव्हे; आणि जो अधिपती येणार आहे त्याचे लोक नगर व पवित्रस्थान यांचा नाश करतील; त्याचा शेवट पुरासारखा होईल, आणि युद्धाच्या शेवटापर्यंत उजाडपणाची नेमणूक झालेली आहे. आणि तो एक आठवडा पुष्कळांबरोबर करार दृढ करील; आणि त्या आठवड्याच्या मध्यभागी तो यज्ञ व अर्पण बंद पाडील; आणि घृणास्पद गोष्टींच्या प्रसारामुळे तो ते उजाड करील, अगदी समाप्तीपर्यंत; आणि जी ठरविली गेली आहे ती शिक्षा त्या उजाड झालेल्यावर ओतली जाईल. दानियेल 9:24-27.

सत्तर आठवडे (चारशे नव्वद वर्षे) लोकांवर आणि पवित्र नगरावर नेमलेले आहेत. “नेमलेले” असा अनुवाद केलेल्या शब्दाचा अर्थ “कापून वेगळे केलेले” असा आहे, आणि हा शब्द यहूदी लोक व यरुशलेम यांच्यासाठी असलेल्या एका कालखंडास किंवा परीक्षाकालास निर्देशित करतो. तसेच तो त्या बंडखोरीच्या कालखंडाचेही प्रतिनिधित्व करित होता, ज्यामुळे यरुशलेमचा नाश आणि सत्तर वर्षांची बंदिवासाची अवस्था आली. त्यानंतर ही चारशे नव्वद वर्षे “नेमली” गेली, आणि ती तिसऱ्या फर्मानापासून सुरू झाली. बंडखोरीची पहिली चारशे नव्वद वर्षे नबुखदनेस्सरच्या तीन आक्रमणांना, यरुशलेमच्या अंतिम नाशाला, आणि प्रत्यक्ष इस्राएलच्या प्रत्यक्ष बाबेलमध्ये सत्तर वर्षांच्या विखुरण व

बंदिवासाला कारणीभूत ठरली.

पहिल्या फर्मानाने बंदिवासाचा अंत आणि यरुशलेमच्या पुनर्बांधणीच्या कार्याचा आरंभ दर्शविला. तिसऱ्या फर्मानाने तेवीसशे वर्षांचा प्रारंभ दर्शविला. पहिल्या देवदूताच्या आगमनाने आध्यात्मिक बाबेलमध्ये आध्यात्मिक इस्राएलच्या बाराशे साठ वर्षांच्या बंदिवासाचा अंत दर्शविला, आणि त्याने छेचाळीस वर्षांच्या एका कालखंडाचा प्रारंभ दर्शविला, ज्या काळात ख्रिस्ताने मिलराइट्सचा उपयोग करून बंदिवासातून बाहेर येऊन एक आध्यात्मिक मंदिर उभारले.

सव्वीस व सत्तावीस या वचनांमध्ये "निर्धारित" असा दोनदा अनुवाद केलेला शब्द "charats" हा आहे, आणि त्याचा अर्थ "घाव देणे" व "फरमान" असा होतो. भविष्यवाणीप्रमाणे पहिल्या क्रोधाच्या समाप्तीस पोपसत्तेला प्राणघातक "घाव" मिळेल, असे "फरमाविले" गेले होते. दानिएल अकराव्या अध्यायातील छत्तीसाव्या वचनातही हाच शब्द वापरतो.

आणि तो राजा आपल्या इच्छेप्रमाणे वागेले; आणि तो स्वतःला उंचावील, आणि प्रत्येक देवापेक्षा स्वतःला महान ठरवील, आणि देवाधिदेवाविरुद्ध अद्भुत गोष्टी बोलेल, आणि क्रोध पूर्ण होईपर्यंत समृद्ध होईल; कारण जे ठरविले आहे ते पूर्ण होईल. दानियेल 11:36.

छत्तीसाव्या वचनामध्ये "राजा" म्हणजे पोपसत्ता होय. पोपसत्तेने १७९८ पर्यंत भरभराट करावयाची होती; त्या वेळी तिला तिची प्राणघातक जखम प्राप्त झाली. त्यानंतर पहिला "कोप" "पूर्ण" व्हावयाचा होता, कारण तो "कोप" "ठरविण्यात" (आज्ञापित करण्यात) आला होता, म्हणजे तो "घडून यावा" असे निश्चित करण्यात आले होते. इ.स.पू. ७२३ मध्ये सुरू होऊन १७९८ मध्ये समाप्त झालेल्या, इस्राएलच्या उत्तरेकडील राज्याविरुद्धच्या पहिल्या कोपाच्या शेवटी, पोपसत्तेला "प्राणघातक जखम" प्राप्त झाली. "ठरविण्यात" या शब्दाचा अर्थ "जखम" असा होतो.

आणि मी त्याच्या डोक्यांपैकी एक जणू मृत्यूपर्यंत जखमी झालेले पाहिले; आणि त्याची प्राणघातक जखम बरी झाली; आणि सर्व जग त्या पशूच्या मागे आश्चर्याने गेले. प्रकटीकरण 13:3.

मिलराइट लोकांची भविष्यवाणीविषयक रूपरेषा मूर्तिपूजकतेनंतर पोपसत्तेच्या दोन उजाड करणाऱ्या सत्तांवर आधारित होती. त्यांना हे समजले होते की दानियेल अध्याय आठ, वचन तेरा येथील "chazon" दर्शनात दर्शविल्याप्रमाणे त्या दोन सत्ता पवित्रस्थान व सैन्य यांना तुडवून टाकणार होत्या.

मग मी एक पवित्रजन बोलताना ऐकले; आणि जो पवित्रजन बोलत होता, त्यास दुसऱ्या एका पवित्रजनाने म्हटले, "नित्य अर्पणाविषयीचे दर्शन, आणि उजाड करणाऱ्या अपराधाविषयीचे, पवित्रस्थान व सैन्य या दोघांनाही पायाखाली तुडवून देण्यासाठी, किती काळपर्यंत असेल?" Daniel 8:13.

पोपसत्तेची उजाड करणारी शक्तीने एक हजार दोनशे साठ वर्षे पवित्रस्थान व सैन्य यांना तुडवून टाकायचे होते.

परंतु मंदिराबाहेरचे अंगण सोडून दे, आणि त्याचे माप करू नको; कारण ते अन्यजातींना देण्यात आले आहे; आणि ते पवित्र नगरीला बेचाळीस महिने तुडवतील. आणि मी माझ्या त्या दोन साक्षीदारांना अधिकार देईन, आणि ते गोणपाट परिधान करून एक हजार दोनशे साठ दिवस भविष्यवाणी करतील. प्रकटीकरण 11:2, 3.

सन 1798 मध्ये पहिल्या संतापाच्या समाप्तीसमयी, भविष्यवाणीने पोपसत्तेला "जखमी" करण्याचा निर्धार केलेला होता. दानियेल नऊव्या अध्यायात, तो निर्धार शेवटच्या दोन वचनांत दर्शविला आहे, आणि त्या वचनांत ज्या शब्दाचा दोनदा "निर्धारित" असा अनुवाद केला आहे, तो "chazon" दर्शनाशी संबंधित आहे; तर चौवीसाव्या वचनात ज्या शब्दाचा "निर्धारित" असा अनुवाद केला आहे, तो वेगळा इब्री शब्द असून तो "mareh" दर्शनाशी संबंधित आहे. दानियेल, जो अंतिम दिवसांतील देवाच्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो, त्या दोन दर्शनांतील संबंध समजून घेण्याचा प्रयत्न करित होता; आणि गॅब्रिएलने त्याला ते मानसिकदृष्ट्या वेगळे ठेवण्यास सांगितले होते.

हा विषय आपण पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“देव आपल्याला नवा संदेश देत नाही. आपण तोच संदेश घोषित करावयाचा आहे, ज्याने 1843 आणि 1844 मध्ये आपल्याला इतर मंडळ्यांमधून बाहेर आणले.” Review and Herald, January 19, 1905.